

Vyvěšeno dne: 28. 1. 2026
Svěšeno dne: 11. 2. 2026

Lenka Janků

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Autoškola - Letná s.r.o.**, se sídlem Oveňská 849/3, Praha 7, zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. 122445/2024/KUSK/OSŽPS/RAU, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2025, č. j. 52 A 25/2024-35,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2025, č. j. 52 A 25/2024-35, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. 122445/2024/KUSK/OSŽPS/RAU, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **28 497,40 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, JUDr. Emila Flegela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Lysá nad Labem dne 31. 5. 2013 vyzval žalobkyni, aby uhradila částku ve výši 500 Kč, případně aby sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Nezjištěný řidič motorového vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelkou, se totiž dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), tím, že dne 26. 5. 2023 v obci Starý Vestec překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci.

[2] Žalobkyně v reakci na výzvu označila jako řidiče Normana Lee Browna s bydlištěm ve Spojených státech amerických. Městský úřad žalobkyni vyzval k doplnění údaje o datu narození

řidiče, a poté, co na výzvu nereagovala, dne 1. 8. 2023 věc odložil, neboť nezjistil osobu řidiče. Téhož dne vydal městský úřad příkaz, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalobkyně podala proti příkazu odpor.

[3] Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2023 shledal městský úřad žalobkyni vinnou stejným přestupkem a uložil jí opět pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. 9. 2023 zrušil. Městskému úřadu vytkl, že před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla neučinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče.

[4] Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024 městský úřad žalobkyni opět shledal vinnou tímž přestupkem a uložil jí pokutu ve stejné výši jako v rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023. V odůvodnění uvedl, že navzdory nezbytným krokům ke zjištění konkrétní osoby nebyl řidič zjištěn.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Namítla, že městský úřad zjistil totožnost řidiče vozidla, a proto byl povinen řešit přestupek s ním, a nikoli se žalobkyní jako provozovatelkou vozidla. Dále tvrdila, že poté, co s ní městský úřad nezákonně zahájil řízení jako s provozovatelkou vozidla, nemohl již následně zjišťovat osobu řidiče a požadovat podání vysvětlení, potažmo s touto osobou následně zahajovat správní řízení. Tato vada byla podle žalobkyně nezhojitelná, neboť je třeba nejprve učinit kroky nezbytné ke zjištění a potrestání pachatele přestupku a až následně případně zahájit řízení s provozovatelem vozidla, nikoli opačně.

[6] Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil rozhodnutím, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Praze, který žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí bylo podle krajského soudu přezkoumatelné. Námitku týkající se nemožnosti zjišťovat po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla údaje o totožnosti řidiče shledal krajský soud nedůvodnou s odkazem na svůj rozsudek ze dne 8. 12. 2021, č. j. 50 A 2/2021-25. Správní orgány dostály judikатурním požadavkům ohledně povinnosti kontaktovat označeného řidiče s bydlištěm v zahraničí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud tuto námitku vadně rekapituloval v bodě 8 napadeného rozsudku. Žalobkyně totiž nenamítala, že žalovaný vypořádal námitku až v samotném rozhodnutí, ale že její odvolací námitku v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Stěžovatelka nesouhlasí s reakcí krajského soudu na tuto svou námitku v bodech 15 a 17 napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost neshledávala v tom, že „něčemu nerozumí“, ale v tom, že podle jejího přesvědčení nebylo možné její odvolací námitku vypořádat tak, jak učinil žalovaný, tedy že „*předmětná námitka byla v rámci pokračujícího správního řízení vypořádána, jak je výše podrobně popsáno*“. Stěžovatelka v žalobě namítala, že není jasné, jaká konkrétní pasáž napadeného rozhodnutí má představovat ono „*výše podrobně popsáno*“, jelikož se jednalo o deset stran textu.

[8] Napadené rozhodnutí bylo tedy podle stěžovatelky z těchto důvodů nepřezkoumatelné. Krajský soud posoudil tuto žalobní námitku nesprávně.

[9] Krajský soud také nevypořádal otázku splnění podmínek podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány podle stěžovatelky zahájily řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a tyto

pokračování

kroky činily až dodatečně, v době, kdy již bylo řízení s provozovatelem zahájeno. Rozsudek krajského soudu č. j. 50 A 2/2021-25, z něhož napadený rozsudek vychází, na projednávanou věc nedopadá.

[10] Stěžovatelka dále nesouhlasí s vypořádáním své žalobní námitky, podle níž správní orgány ignorovaly skutečnost, že stěžovatelka v průběhu řízení sdělila novou kontaktní adresu řidiče vozidla. Správní orgány rozhodly o stěžovatelčině přestupku, aniž se snažily řidiče na této adrese kontaktovat. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány nebyly povinny se o doručení na tuto adresu pokusit.

[11] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud v napadeném rozsudku převzal tvrzení žalovaného z vyjádření k žalobě týkající se jejich údajných obstrukcí. Správní orgán však zásadně nemůže uplatňovat nová tvrzení až ve vyjádření k žalobě; k tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011-60.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka nepředestírá žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Ztotožnil se s napadeným rozsudkem, na nějž kasační námitky reagují zcela minimálně. K doručování označenému řidiči žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu s judikaturou NSS a nelze jim vytýkat nezákonný postup. Žalovaný ve vyjádření k žalobě neuplatnil nové skutkové tvrzení, nýbrž pouze tvrdil, že řetězení adres se může jevit jako obstrukční. Krajský soud navíc své rozhodné závěry nezaložil na obstrukčním charakteru stěžovatelčina jednání.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[14] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce [§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], se NSS zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

[15] Jedním z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti je i to, že se danou právní otázkou NSS dosud vůbec či plně nezabýval, jinými slovy, že jde o věc kasačním soudem dosud nejudikovanou. V projednávané věci je rozhodnou právní otázkou, zda může správní orgán po zahájení řízení s provozovatelem vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu napravit své procesní pochybení, jehož se dopustil před odložením věci přestupku nezjištěného řidiče. Přímo touto otázkou se NSS ve své judikatuře zatím nezabýval. Při jejím řešení je však třeba vyjít z judikatury kasačního soudu k souvisejícím otázkám, kterou krajský soud podle názoru NSS nesprávně vyložil, i z tohoto důvodu je proto kasační stížnost přijatelná.

[16] Kasační stížnost je tedy přijatelná, není však důvodná.

III. 1 Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné

[17] NSS se nejprve zabýval kasační námitkou, v níž stěžovatelka nesouhlasila se způsobem, jakým krajský soud vypořádal její námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Kasační soud, stejně jako krajský soud, shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným. Musí však korigovat závěry, jež krajský soud při vypořádání této žalobní námitky učinil.

[18] Krajský soud v bodech 8 a 15 svého rozsudku nepřesně reprodukoval stěžovatelčinu žalobní námitku. Kromě toho, že není jasné, jak byla její odvolací námitka vypořádána v rámci „*pokračujícího správního řízení*“, totiž stěžovatelka namítla také to, že žalovaný její odvolací námitku nevypořádal, neboť tak nelze učinit pouhým odkazem na předchozí text o rozsahu deseti stran A4. V bodě 17 napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí je *zcela jasné*, že žalovaný považoval postup městského úřadu za zhojený tím, že označenému řidiči odeslal dvě výzvy, které se nepodařilo doručit, a nadto se sám pokusil získat informace od cizinecké policie. Krajský soud proto shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.

[19] Takové vymezení a následné vypořádání ze strany krajského soudu nelze považovat za úplné, neboť stěžovatelka v žalobě také tvrdila, že žalovaný řádně nereagoval na její odvolací námitku, podle níž nebylo možné poté, co s ní bylo zahájeno řízení jako s provozovatelkou vozidla, činit kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla.

[20] NSS ze správního spisu ověřil, že svou v podstatě jedinou konkretizovanou odvolací námitku stěžovatelka formulovala tak, jak popsala v žalobě. Nutno k tomu nicméně podotknout, že stěžovatelčino odvolání nebylo koncipováno strukturovaně ani přehledně. Jeho dominantní část tvořil přepis závěrů městského úřadu v rozhodnutí o přestupku. Odvolací námitku lze nalézt až v samém závěru odvolání (resp. doplnění odvolání ze dne 12. 9. 2024).

[21] Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval na odvolací námitku samostatným vypořádáním. Se stěžovatelkou se lze ztotožnit v tom, že jeho odkaz na s. 10 napadeného rozhodnutí, podle něhož „*předmětná námitka byla v rámci pokračujícího správního řízení vypořádána, jak je již výše podrobně popsáno*“, skutečně není optimální reakcí odvolacího správního orgánu na námitku účastníka řízení. Nicméně ne každá nevhodná formulace v rozhodnutí správního orgánu působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť tento institut je podle judikatury vyhrazen pouze těm nejtěžším vadám odůvodnění rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, bod 23, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body 29-30). V posuzované věci pak napadené rozhodnutí jako celek ob stojí.

[22] Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal předchozí průběh řízení. Na s. 5 a 6 svého rozhodnutí se pak zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku proti provozovatelce vozidla podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle NSS žalovaný v této části napadeného rozhodnutí předestřel svůj právní názor na tuto otázku. Rovněž z rozhodnutí jako celku plyne, že žalovaný shledal procesní postup městského úřadu zákonným. Podle judikatury je třeba nepřezkoumatelnost vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j. 6 As 129/2024-29). Takovou těžkou vadou však podle kasačního soudu napadené rozhodnutí netrpí, i když si lze jistě představit vhodnější způsob reakce žalovaného na odvolací námitku.

[23] Byť tedy krajský soud založil svůj závěr o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na nepřiléhavé úvaze (výše bod 18), NSS neshledal důvod pro zrušení jeho rozsudku, neboť krajský soud správně uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Výše provedenou korekci příslušných závěrů krajského soudu proto považuje kasační soud za dostačující.

III. 2 Zahájení řízení s provozovatelkou vozidla bylo nezákonné

[24] Stěžovatelka dále namítla, že s ní městský úřad nejprve zahájil řízení podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a teprve poté činil kroky ke zjištění pachatele přestupku. Takový

pokračování

postup je podle ní v rozporu s § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť po zahájení řízení s provozovatelem vozidla již nelze zahájit řízení s řidičem vozidla. Dodatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku nemohou zhojit vadu nezákonně zahájeného řízení se stěžovatelkou. Podle stěžovatelky krajský soud tuto její námitku řádně nevypořádal, neboť odkázal na svůj nepřiléhavý rozsudek č. j. 50 A 2/2021-25.

[25] Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[26] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[27] Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o tomto přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

[28] Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f odst. 1, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích; to neplatí, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.*

[29] Krajský soud při vypořádání této stěžovatelčiny námitky vyšel ze svého rozsudku č. j. 50 A 2/2021-25, který se týkal podobné procesní situace. Připustil, že městský úřad zahájil řízení se stěžovatelkou podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu předčasně. Ačkoli totiž stěžovatelka označila osobu řidiče, městský úřad neprovedl žádné kroky ke zjištění jeho totožnosti. Pro toto pochybení zrušil žalovaný na základě prvního stěžovatelčina odvolání rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. 9. 2023. Krajský soud však konstatoval, že se nejedná o neodstranitelnou vadu řízení, pokud městský úřad zjišťoval pachatele přestupku poté, co již zahájil řízení se stěžovatelkou jako provozovatelkou vozidla. K tomu předestřel výklad umožňující v případě, jako nastal v posuzované věci, fluktuaci mezi řízením o přestupku provozovatele a řízením o přestupku řidiče s tím, že by vždy bylo zajištěno, aby bylo meritorní rozhodnutí vydáno pouze vůči jednomu z nich.

[30] S právním názorem krajského soudu se NSS neztotožnil z důvodů, které dále vyloží.

[31] Pokud jde o posloupnost procesních kroků před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, lze odkázat na shrnutí v rozsudku NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017-43:

„[12] Zákonodárce právní úpravou § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu stanovil posloupnost procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují ubrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím provozovateli vozidla prostor vyloučit dosud nezjištěného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení nebo eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona). Výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zákonodárce dává provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené

částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jehož je povinen znát (§ 10 odst. 4 zákona o silničním provozu).

[13] Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i pro rozhodnutí o odpovědnosti řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. (...)

[14] Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již napravit a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěděl provozovatel zapsaný v registru vozidel.”

[32] Provozovatel vozidla tedy nemůže poté, co s ním bylo zahájeno přestupkové řízení, oznámit správnímu orgánu údaj o totožnosti řidiče. Lépe řečeno, učinit tak může, ale nemůže tím docílit toho, že správní orgán se na základě takto opožděného oznámení bude snažit řidiče kontaktovat a případně s ním zahájí přestupkové řízení. Dále je pak podle NSS zapotřebí vykládat § 125g zákona o silničním provozu také tak, že zahájením řízení o přestupku s provozovatelem vozidla ztrácí správní orgán možnost zhojit své vlastní procesní pochybení, jehož se dopustil před zahájením takového řízení ve vztahu ke zjištění pachatele přestupku.

[33] Kasační soud nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož s možností zhojit nesprávný postup správního orgánu, k němuž došlo před zahájením řízení s provozovatelem vozidla, implicitně počítala i judikatura NSS. Krajský soud odkázal na rozsudky ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, bod 26, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018-32, bod 17, v nichž NSS podle něj naznačil možný postup správních orgánů, které před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla neučinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Kasační soud však v těchto rozsudcích nenalezl ani implicitní náznak toho, že by správní orgán mohl dodatečně zhojit své procesní pochybení, v důsledku něhož předčasně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. V obou věcech soudy konstatovaly, že správní orgány neučinily před zahájením řízení s provozovatelem vozidla dostatečné kroky nezbytné ke zjištění pachatele přestupku a věc předčasně odložily. NSS shledal jako správné závěry krajských soudů, podle nichž nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Odkazované rozsudky neposkytují návod k tomu, jak by správní orgány mohly dále postupovat, tedy neimplikují, že by mohly své předchozí pochybení napravit v řízení o přestupku provozovatele vozidla. NSS v označených bodech obou rozsudků pouze popsal, jak správní orgány s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každé z těchto věcí postupovat mohly, resp. měly.

[34] Ustálená judikatura NSS vztahující se k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je tedy postavena na tom, že činit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku lze pouze do okamžiku zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Kromě již citovaných rozsudků lze dále odkázat např. na rozsudky ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, či ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2021-22. V rozsudku ze dne 3. 3. 2023, č. j. 9 As 63/2021-33, bodě 17, NSS dospěl k závěru, že sdělení totožnosti řidiče až v odvolání proti rozhodnutí o přestupku provozovatele je učiněno pozdě a nemůže mít za následek šetření přestupku vůči domnělému řidiči namísto provozovatele vozidla. Kasační soud pak v témže bodě dále uvedl, že „podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu totiž platí, že pokud již dojde k zahájení řízení proti provozovateli vozidla, nelze – s výjimkou zproštění odpovědnosti

pokračování

provozovatele podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu (odcizení vozidla nebo tabulky s přidělenou státní poznávací značkou, nebo podání žádosti o zápis změny provozovatele v registru vozidel) – zahájit řízení o přestupku proti řidiči (srov. nálezk Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 [N 95/89 SbNU 409], bod 67., obdobně rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 174/2017-40, odst. [12], nebo ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, odst. [35])“.

[35] Lze shrnout, že provozovatel vozidla již nemůže sdělit údaj o totožnosti řidiče s účinky pro své vlastní řízení poté, co s ním správní orgán zahájil přestupkové řízení. Učiní-li tak přesto, nejsou správní orgány povinny činit kroky ke zjištění pachatele přestupku a ani oprávněny s řidičem případně zahájit řízení (nejedná-li se o situaci předpokládanou v § 126f odst. 6 zákona o silničním provozu). Dostatečnou snahu o toto zjištění musí podle judikatury správní orgány vyvinout předtím, než věc přestupku nezjištěného řidiče odloží a zahájí řízení proti provozovateli vozidla podle § 126f odst. 1 zákona o silničním provozu. Je-li však zahájeno řízení s provozovatelem vozidla, nelze již zhojit ani procesní pochybení, jehož se správní orgán dopustil při zjišťování pachatele přestupku, tedy před odložením věci proti nezjištěnému řidiči vozidla.

[36] V projednávané věci městský úřad odložil věc, aniž zahájil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť do 60 dní ode dne přijetí oznámení o přestupku nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. Učinil tak navzdory tomu, že stěžovatelka na základě výzvy, kterou jí předtím městský úřad zaslal, označila řidiče jménem, příjmením a adresou v zahraničí. Takové označení bylo podle judikatury NSS (rozsudek ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26) dostatečné k tomu, aby se městský úřad pokusil řidiče kontaktovat. Toto pochybení městského úřadu konstatoval žalovaný ve svém prvním rozhodnutí o odvolání, nedovodil z něj však správný procesní následek, jímž mělo být zastavení řízení o přestupku stěžovatelky jako provozovatelky vozidla. Místo toho žalovaný zavázal městský úřad, aby se pokusil své pochybení napravit. To však již nebylo možné, neboť běželo řízení se stěžovatelkou jako provozovatelkou vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto řízení však bylo zahájeno v rozporu se zákonem.

[37] NSS uzavírá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť krajský soud nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku. Z téhož důvodu je nezákonné také rozhodnutí žalovaného, neboť bylo vydáno v řízení, které bylo nezákonně zahájeno.

[38] Stěžovatelka také namítla, že správní orgán pochybil, pokud se znovu nepokusil doručit výzvu osobě, kterou označila jako řidiče. S ohledem na výše uvedený závěr je však bezpředmětné zabývat se tím, zda bylo z pohledu judikturních požadavků dostatečně doručování označenému řidiči, k němuž došlo až v průběhu nezákonně vedeného řízení o přestupku stěžovatelky.

[39] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytkla, že v napadeném rozsudku převzal tvrzení žalovaného z vyjádření k žalobě o jejích údajných obstrukcích. Tato kasační námitka však není přijatelná. Krajský soud obstrukční jednání zmínil v argumentační části rozsudku dvakrát – v bodě 28 v obecné rovině a v bodě 30 v souvislosti v rámci dovětky, že „žalovanému se nelze divit, označil-li jej [procesní postup stěžovatelky – pozn. NSS] ve vyjádření k žalobě za obstrukční“. Nejednalo se tedy o nosné závěry krajského soudu, který tak ani nevybočil z ustálené judikatury, podle níž nelze doplnit či nahradit chybějící odůvodnění napadeného rozhodnutí až ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či stěžovatelkou citovaný rozsudek č. j. 4 As 21/2011-60).

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Kasační stížnost je důvodná, a proto NSS podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zároveň NSS v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalovaného, neboť krajský soud by musel učinit totéž. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[41] S ohledem na tento procesní postup NSS rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má stěžovatelka proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla ve věci úspěšná. Neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

[42] Náhrada nákladů řízení příslušející stěžovatelce se skládá z:

- a. uhrazených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč (č. l. 13 spisu krajského soudu) a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (č. l. 21 spisu NSS), celkem **8 000 Kč**;
- b. náhrady za zastupování advokátem v řízení o žalobě, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu žaloby ze dne 30. 12. 2024 a sepisu repliky ze dne 11. 2. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); u prvních dvou úkonů právní služby jde o znění účinné do 31. 12. 2024, u třetího úkonu pak o znění účinné od 1. 1. 2025]. V souladu s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí odměna za první dva úkony právní služby 2 x 3 100 Kč, za třetí úkon právní služby je pak odměna určena podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v znění účinném od 1. 1. 2025 ve výši 1 x 4 620 Kč. K tomu je třeba podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (znění účinné do 31. 12. 2024) a 1 x 450 Kč (znění účinné od 1. 1. 2025), celkově jde tedy o 11 870 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o tuto daň ve výši 2 492,70 Kč na celkových **14 362,70 Kč** (§ 57 odst. 2 s. ř. s.);
- c. náhrady za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti, kterou tvoří odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 7. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025] ve výši 4 620 Kč spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 450 Kč, tedy 5 070 Kč. I tato částka se zvyšuje o daň z přidané hodnoty ve výši 1064,70 Kč na celkových **6 134,70 Kč**. Odměnu za podání ze dne 27. 10. 2025, které zástupce stěžovatele výslovně označil jako „shrnutí argumentace“, NSS nepřiznal, neboť v něm byly skutečně pouze zopakované některé z pohledu stěžovatelky stěžejní kasační argumenty. Sepsat takové podání a zaslat je soudu bylo sice pochopitelně právem stěžovatelky, resp. jejího zástupce; náklady jeho pořízení však nelze považovat za účelně vynaložené, a proto není namístě, aby je hradil žalovaný.

pokračování

[43] Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovatelce náklady řízení v celkové výši **28 497,40 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

L. S.

Sylva Šiškeová v. r.
předsedkyně senátu